

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 145.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939513136.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Men skjøndt de kun levede i hinanden og med hinanden, skjøndt intet kunde være mere tillidsfuldt og ubegrændset end Minonas aandelige Hengivelse, og den lidenskabelige Æmhed, hvormed Viggo opfattede og besvarede den, antog deres Omgang aldrig den Fortrolighed, som characteriserer en Broders Forhold til hans Søster. De stode hverandre paa engang for nær og for fjernt dertil! - Der var en ridderlig Hylding, en ærbødig Opmærksomhed i Viggos Væsen, som Fremmede tidt antog for Kulde. »Der bliver dog aldrig noget naturligt Forhold imellem de to Søkende!« sagde Folk med en vigtig Mine. Men Helene smilte - hun havde aldrig seet »sit Barn« saa lykkeligt, som nu. Virginie var den eneste, hvem en indre Uro ved Synet af Viggo og Minona, lod ane den Følelse, der endnu ikke var dem selv bevidst. Hun bebreidede sig sin Frygt som en afskyelig Mistanke; men hvergang hun var sammen med dem igjen, voxede den. Det var langt fra at Viggo beskjæftigede sig udelukkende med sin Søster - tvertimod, han talte mere med de andre 146 Tilstedeværende end med hende; men Virginie kunde see, hvorledes Lyden af Minonas Stemme langt borte satte ham i Bevægelse, hvorledes hans Øine hemmeligt fulgte hende, hvorledes han skiftede Farve, naar hun uventet nærmede sig ham. Og naar hun selv talte med ham, følte hun, at hans Sjæl og Aand var fraværende, om det end lykkedes ham at fængsle sin Opmærksomhed til Samtalens Gienstand. Hun blev betagen af en trykkende Angst, naar hun saaledes saae sin Anelse bekræftet. Næste Gang, hun traf sammen med sin Barndomsven, bestræbte hun sig uvilkaarligt for at fængsle ham - om ikke til Samtalen saa til hende selv. Det var et ubevidst Coquetterie, der virkelig gav den elskværdige Pige en ny Ynde, selv i Viggos Øine; men hun kunde ikke tage fejl af den store Forskjel paa den Venlighed, hvormed han kom hende imøde, og den Lidenskab, hvormed han tilbød Minona i sine hemmeligste Tanker. For første Gang sneg en Følelse af Bitterhed sig ind i Virginies rene Sjæl, - og det mod en Veninde, som hun elskede saa høit! - for første Gang begræd hun sin egen Mangel paa det Tryllerie, hvormed Minona havde fængslet Viggo. Men langt stærkere end Skinsygen var hendes Frygt for *dem* - og den nagende Smerte ved Tanken om deres Fremtid.